

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Θόδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμεου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διγούστον Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — Ο ΑΟΙΔΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ, μετάφρασις Σοφίας Σ. Δούκα, (τέλος).

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΔΙΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

— Πῶς θὰ μὲ καταστρέψῃ ; ἐξηκολούθησεν ἡ Νανὼν, ἥτις ἀνέκτα τὴν σωτηρίαν ἅμα καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ὀνύχων.

— Ἴδου πῶς. Ἡ κυρία σου ἀγνοεῖ ὅτι ἡμεῖς ἐγνωρίσθημεν ἄλλοτε· δὲν εἶνε ἀληθές ;

— Ναί, ναί, καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἤθελα νὰ τὸ ἀγνοῦ.

— Ἐγὼ δὲν λέγω τὸ αὐτό, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος μετὰ χαιρετισμοῦ φιλοφρονηστάτου, ἀλλὰ μὲν ταῦτα θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον καὶ διὰ τοὺς δύο μας.

— Μήπως θὰ τὸ μάθῃ αὐτὴ ποτέ ;

— Τὸ φοβοῦμαι πολὺ.

— Πὰρὰ τίνας ;

— Ἀ, ἰδού !.. Περὶ τούτου ἀκριβῶς ἦλθα νὰ σὲ συμβουλευθῶ. Δύναται νὰ τὸ μάθῃς ἀπὸ τρία ἄτομα.

— Θεέ μου !

— Ναί· εἶνε πάρα πολὺ, δὲν εἶνε ἀληθές ; Τὸ πρῶτον τῶν τριῶν αὐτῶν ἀτόμων εἶνε ὁ κύριος Λουδοῦ.

Ἡ Νανὼν ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸν Ἰασπίνον.

— ὦ ! εἶπε μετὰ τρόμου καὶ μετὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης, ὁ κύριος... γνωρίζεις ;..

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι.

— Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ, Θεέ μου ;

— Ὁ ἀχρεῖος βαπτιστικὸς μας τοῦ ἔδωκεν ἀντίγραφον τῆς βαπτιστηρίου του πράξεως, ὅπου φαίνονται τὸ ὄνομα σου καὶ τὸ ἰδικόν μου.

Ἡ Νανὼν ἐταράχθη ὡς ὄρνις ἐπτομένη.

— Ἐννοεῖς κάλλιστα, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος ποῖαν ὠφέλειαν δύναται ν' ἀρυσθῇ ὁ Λουδοῦ ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης, δύ-

ναται νὰ ἐπανεύρῃ τὰ ἔχνη τοῦ πρώτου μας ταξιδίου καὶ τῶν σχέσεών μας... Ὡς ἦτο φορικῶδες ! Καὶ μὲν ταῦτα διαβλέπω ἐντὸς αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως καὶ φορικῶδες.

— Εἶνε δυνατόν ;... εἶπεν ἡ Νανὼν συνηνοῦσα τὰς χεῖρας.

— Ναί, δεσποινίς, ὑπόθεσε ὅτι ἡ κυρία σου, ἥτις εὐρίσκετο μακρὰν σου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἤθελε νὰ μείνῃ κεκρυμμένη ἐν περιστατικόν. Δὲν τὸ πιστεύω, ἀλλ' ὥς τὸ παραδεχθῶμεν ἐπὶ ὑποθέσει. Ὑπόθεσε ὅτι ὁ κύριος Λουδοῦ ἀνακαλύπτει τὸ κεκρυμμένον αὐτὸ περιστατικόν. Τί δυστύχημα !.. Ἡ κυρία σου θὰ τὸ ἀποδώσῃ εἰς σὲ χωρὶς ἄλλο !

Ἡ Νανὼν ἐνθυμουμένη ἐξαίρετα ὅ,τι ἄλλοτε αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ εἶχεν ἐκμυστηρευθῇ εἰς τὸν Ἰασπίνον, ἐξέφερε κρωγμοὺς θλιβεροῦς.

— Ἐχάθημεν ! ἀνέκραξε μὲ ὀφθαλμοὺς βλοσυροῦς.

— Πάρα πολὺ τὸ φοβοῦμαι, δεσποινίς.

— Καὶ ἔλεγε, ὅτι δύο ἀκόμη ἄτομα γνωρίζουσι τὰ πάντα καὶ ἡμποροῦν νὰ τὸ εἰπῶσιν εἰς τὴν κυρίαν ;

— Ναί· δύο ἄτομα, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνον τοῦ κυρίου Λουδοῦ.

— Ποῖον εἶνε τὸ πρῶτον ;

— Τὸ πρῶτον εἰμ' ἐγώ, τὸ δ' ἕτερον εἰσι, σύ.

— Ἡμεῖς ποτέ δὲν θὰ εἰπώμεν τίποτε.

— Ἀπεναντίας ἡμεῖς θὰ ὁμιλήσωμεν.

— Μήπως ἐτρελλάθης, κύριε ἄββα ;

— Πῶς ! προτιμᾷς ν' ἀφήσῃς τὸν Λουδοῦ νὰ προηγηθῇ ; Δὲν εἰμαι ἐγὼ αὐτῆς τῆς γνώμης· ἀπεφάσισα δὲ μὲ τὴν συγκατάθεσίν σου, εἰς ἐξ ἡμῶν νὰ διηγηθῇ τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν κυρίαν μακρησίαν.

— Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον !... μυστικὸν τόσῳ καλῶς προφυλαττόμενον !... Τέλος πάντων, ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη... θ' ἀναλάβῃς σύ.

— Ἐσυλλογίσθη ὅμως, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰασπίνος, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν λύπην τῆς συνειδήσεώς του, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἔχει πάντοτε ὀλιγώτερον ἀβρότητα διὰ τοιοῦτον εἶδους ἀνακοινώσεως, ἀπὸ μίαν γυναῖκα εὐφρα, οἷα εἶσαι σύ. Ἀπεφάσισα

λοιπόν, πάντοτε μὲ τὴν συγκατάθεσίν σου, νὰ κάμῃς λόγον σύ.

— Νὰ ὁμολογήσω ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ τὴν ἀτιμίαν μου ; ποτέ !

— Πολὺ καλὰ· ἀλλὰ τότε θ' ἀφήσῃς τὸν κύριον Λουδοῦ ν' ἀναλάβῃ τὴν διήγησιν. Εἶνε περιφημος, ὅπως λέγουσιν, εἰς τὸ νὰ ἐκθέτῃ τὰ πράγματα. Πιστεύω ὅτι θὰ καταβάλῃ πᾶσαν τὴν προσοχὴν σου, διὰ νὰ κατασκευάσῃ τὴν ἐκθεσίν σου, ὅπως πρέπει ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

— Ὡς χάσω τὴν θέσιν μου ! Οὐδέποτε ἡ κυρία, ἥτις μὲ νομίζει ἀγίαν καὶ ἥτις εἶνε αὐτὴ πρᾶγματι τοιαύτη, θὰ μοῦ συγχωρήσῃ τοιοῦτο σοβαρὸν ἀμαρτήμα.

— Ἡ κυρία θὰ φανῇ ἐπιεικής. Ἀλλως τε δὲν εἶνε δὲ καὶ τόσῳ δύσκολον πρᾶγμα ἡ διήγησις. Περὶ τίνος ἀτιμίας πρόκειται ; Μήπως εἶνε τόσῳ πολὺ γνωστή.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ! ἤθελα νὰ εἰσεύρω τί θὰ ἔκαμνες σύ εἰς τὴν θέσιν μου.

— Ἴδου τί θὰ ἔλεγα. Ὡς διηγούμενη ὅτι μίαν ἡμέραν ἐξ οἴκου ἐδέχθη νὰ γείνω ἀνάδοχος ἐνὸς νηπίου, τὸ ὅποσον ἄλλως τε εἶνε ἀληθές.

— Μαζί μὲ σέ ;

— Διατί ὄχι ;

— Μία νέα εἰκοσιπέντε ἐτῶν καὶ εἰς νέος εἰκοσιτεσσάρων !.. Καὶ τί θὰ εἶπῃ ἡ κυρία.

— Εἴμεθα τοιοῦτοι σήμερον, ὥστε ἀποκλείεται πᾶσα ὑποψία. Ὡς μὰς κρίνουν ἀπὸ τὴν σημερινὴν μας κατὰστασιν.

— Ἀλλ' ἡ συνειδήσεως, κύριέ μου, ἡ συνειδήσεως ;..

— Ἀ, δεσποινίς Νανὼν, ἡ συνειδήσεώς σου εἶνε κτῆμα ἰδικόν σου· ἂν θέλῃς ν' ἀναμείξῃς εἰς αὐτὴν τὴν κυρίαν Μαιντενὼν, αὐτὸ εἶνε ἰδική σου ὑπόθεσις.

— Νὰ σιωπᾷ τις ἐν ἀμαρτήματι εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ διαπράττῃ ἐν ἄλλῳ.

— Πρὸ τριάκοντα ἐτῶν, ἀφ' οὗ σιωπᾷς, τὸ ἀμαρτήμα τοῦτο πρέπει νὰ ἔγεινεν ἤδη ἔγκλημα σοβαρώτατον.

Ἡ Νανὼν ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Πῶς νὰ δικαιολογήσῃ πρὸς τὴν κυρίαν τὴν σιωπὴν τὴν ὁποίαν ἐτήρησα περὶ τοῦ περιστατικοῦ τούτου ;.. τὴν προσποι-